

[L. D. Rasmussen.]
ført en hæderlig Vandel; og jeg forstaaer ikke, hvorfor de andre skal udelades, naar disse bliver staaende.

Jeg kan ikke anse dette som tilstrækkelig Begrundelse for denne Udeladelse. For det første ved den højtærede Minister ikke, hvornaar Forslaget om Næringsloven gennemføres. Det er muligt, at denne Lov, Straffeloven, kommer før. Det ved man ikke. For det andet ved den højtærede Minister ikke, om det nævnte Forslag paa dette Punkt forbliver uændret. Der er ganske vist al Sandsynlighed derfor, men aldeles afgjort er det dog ikke. Det vil dog vist være klogere at holde os til Straffeloven alene og give den det Indhold, vi finder fornødent og formaals-tjenligt.

Det foreliggende Lovforslags § 79 fastsætter ogsaa i 2det Stykke Regler for Fradømmelse af borgerlige Rettigheder. Der drages ret snævre Grænser. Denne kan ikke idømmes paa kortere Tid end 5 Aar. Lovforslaget af 1924 havde den Bestemmelse, at ved Idømmelse af Fængselsstraf paa et Aar maa Fradømmelse af borgerlige Rettigheder ikke overstige 5 Aar. Der er der altsaa sat en Maksimalgrænse, her er der sat en Minimalgrænse. Saafremt Dommen lyder paa Fængsel i 4 Aar eller derover eller paa Indsættelse i Arbejdshus eller til Sikkerhedsforvaring, skal borgerlige Rettigheder tabes for bestandig. Det forekommer mig, at dette er i høj Grad snævre Grænser at dragé i et saadant nyt Forslag, og dette forekommer mig yderst uheldigt. Naar Lovforslagets § 97 tillader Æresoprejsning, vil der saaledes som nu komme en Mængde Ansøgninger herom.

I Lovforslaget af 1924 gives der derimod Domstolene fornøden Bevægelsesfrihed til næsten at kunne fastsætte en kromatisk Graduering af Perioderne for Tab af borgerlige Rettigheder, alt efter Straffens Styrighed og Forbrydelsens Art; og da jeg forudsætter, at Genindtræden i borgerlige Rettigheder sker ganske af sig selv, naar vedkommende Periode er udløbet, vilde Andragender om Æresoprejsning som Følge deraf selvfølgelig blive meget sjældne. Denne Regel vilde virke ansørende paa de dømte til efter Strafudstaaelsen at føre et hæderligt Liv og holde sig fri for Straf.

Jeg tror, at hvis man gennemførte Bestemmelserne om Æresoprejsning i den Form, som Lovforslaget af 1924 § 102 har givet dem, vilde Loven paa dette Omraade komme til at virke tilfredsstillende og efter sin Hensigt. Nærværende Forslag

kræver, for at Æresoprejsning skal opnaas, at Sagen derom skal for Domstolene. Jeg finder ikke, der er nogen Grund til at gaa til Domstolene hermed. Hidtil har disse Sager kunnet afgøres af Justitsministeriet. Jeg har ikke hørt, at der har været klaget derover, og derfor finder jeg ikke, der er Grund til at gøre Forandring, og jeg finder endnu mindre Grund til, at vedkommende Sager skal behandles af Domstolene.

Hvis en Mand er blevet idømt f. Eks. 15 Aars Ærestab, og han efter 10 eller 12 Aars Forløb ønsker at genindtræde i sine borgerlige Rettigheder, at blive lig med andre Borgere, skal altsaa denne Sag frem for Domstolene og behandles dér. Bedst vilde det dog være, om den kunde behandles paa samme stillfærdige Maade, som det sker i Øjeblikket.

I § 89, 1ste Stykke, hedder det:

„Findes nogen, som allerede er dømt til Straf, skyldig i en forud for Dommen begaaet strafbar Handling, bliver en Tillægsstraf at idømme, for saa vidt samtidig Paakendelse vilde have medført Forhøjelse af Straffen“.

Denne Bestemmelse afviger fra den tilsvarende i Forslaget af 1924 ved at udelade to Ord. Her hedder det:

„medført en væsentligere Forhøjelse af Straffen“.

Udeladelse af disse Par Ord medfører en efter min Mening unødig Skærpelse. Denne Lyst til Skærpelse er flere andre Steder ret fremtrædende, saaledes i Kapitlerne 12—13. Jeg skal ikke opholde mig ved Enkeltheder deri, men jeg er i Almindelighed imod Tendens til Skærpelse i Forhold til Lovforslaget af 1924 paa de rene Smaatings Omraade.

I § 119 er der udeladt 4de Stykke af den tilsvarende Paragraf i Lovforslaget af 1924, hvorefter der indtræder Strafformildelse, hvis vedkommende Udøver af offentlig Myndighed selv ved sin urigtige Adfærd har givet Anledning til den straffbare Handling. En lignende Bestemmelse findes i den til nærværende Forslags § 122 svarende Paragraf i Lovforslaget af 1924. Man maa dog finde det rimeligt, at naar en Embeds- eller Bestillingsmand ved udfordrende eller paa anden Maade uheldig Optræden selv fremkalder den straffbare Handling fra anden Side, bør dette i det mindste skabe en formildende Omstændighed for Handlingens Udøver. Dette er ogsaa Tilfældet efter den nugældende Straffelovsparagraf, § 102, som har en ganske tilsvarende Bestemmelse som i Lovforslaget af 1924.

Den højtærede Minister anfører i sine